

Свещ. Л. ***ЛАЗАРОВ***

СЛЕД КРАЯ НА ВОЙНАТА

Ромашки спрятались,
поникли лютики…

Войната свети нощем в небосвода!
„Война за мир“ отново днес се води.
Воюват наши братя там далече,
а тук – война на думи и война на речи
се води, безпощадна, и навред
се пишат гневни думи – ред след ред.
Като светкавица – от край до край небето
пресичат мълнии. Над златните кубета
огромни кръстове безброй блестят –
на тях отново е Христос разпнат!

О, злоба черна, пак ли победи
мира човешки – както и преди? –
Отново ще засипеш с прах и пепел
света ни, току-що умит и светъл…
Отново бесовете ти зачернят
от всички – християните най-верни!
Отново бягат, падат, стават, мрат…
(Кога ли, Боже, мъките ще спрат?)
чедата Божии – творението свято,
на този свят, най-славно и богато.

Злокобна мисъл и борба за власт,
ти стара завист, низка земна страст,
ти мамиш и държиш от панти века
във своите прегръдки зли човека!
И от божествен земен господар
превърна го в змия, в животно, в звяр!
Но знай, че много скоро иде Царя
и от небето с жупел и със сяр
ще те затрие в дън земя, където
е мястото ти, обещано от Завета.

Зари огряват нощем небосвода
и залпове ехтят във изнемога,
но точно там, където от преди
извиваха призивните тръби
ще възцари вековен Божи мир
ще пеят чудно ангели безспир…
Ще цъфнат най-красивите цветя
със неувяхващи и приказни листа
и ще покрият пепелищата студени
лютиче, лайка, бели хризантеми…
И рай ще са безкрайните поля,
и ще владее тихо над света
божествената, вечната любов
и Неговия светъл благослов!

ПРОШКА

И ето – ден на тиха прошка!
Със него нежна пролетта
полека ще ни буди нощем
със нови ласкави листа…

И мека топлина ще литва
в премръзналия небосклон,
където нашата молитва
разцъфва нежна като стон.

И в пролет, чакана и нова,
живота Бог ще възкреси
само с едничко нежно слово:
„Простено е, прости, прости!“.

О, нежност досега незнайна,
о, рай от аромат и цвят,
разкривайте пред мене тайни
за нов и чуден Божий свят!

И ето – ден на тиха прошка:
„Простено е, прости, прости!“
пред мене и от всъде мощно
ще долети, ще зазвучи!

И няма да остане злоба
и няма да остане мрак.
Макар и в тъмна, късна доба
простен ще светне всеки праг!

И всяка порта – нежни пръсти
докосват, с пролетна сълза
ще разцъфти и ще се кръсти
на двора старата лоза…

Ще разцъфтят и ще се кръстят
мирът и чистата любов
в ръцете ни и в наш’те пръсти,
издигнати за благослов!

Лети напролет благослова –
като песен, като стих
и носи Божието слово:
„Прости, простено е, простих!“.

Електронно издание на адрес: **vestnikiskri.com**
Издава свещ. Лъчезар Лазаров, отговорни редактори Снежана Костадинова, Боян Балкански. С. Искрец
Тел. за връзка – **0885987833**. Моля, изпращайте материали на електронен адрес: **vestnik_iskrec@abv.bg.**
Ползвани сайтове: https://www.slovo.bg/

ISSN 2738-7798

ИСКРИ

Искри в Искрец словесното огниво.
И сее
във душата светлина.
Сеяч е то
на дефицитно
слово,
разнасящо
човешка
топлота.
П. Пеев

СТРАНИЦИ ЗА ПРАВОСЛАВИЕ И КУЛТУРА. Година III, брой 36, март , 2022 г.

ПЪТИЩАТА ГОСПОДНИ- неведоми, но справедливи!

Нашата църква е пазител на историята на светостта! Тя помни повечето от имената на големия облак свидетели, за който говори ап. Павел. Свидетелите на Божиите истини, на Божията правда или просто свидетелите на Бога: светците – с тяхната мъдрост, с техния живот по Бога, изповедниците и мъчениците за Христа. Затова ние не само че не се съмняваме в учението на Църквата си, а съзираме в него една божествена пълнота, едно чудесно богословие и неземно съвършенство, разгърнати в хилядолетната ѝ история, която продължава и ще продължава да се пише, докато Бог не затвори и последната страница на книгата, която някога Сам отвори с творческото Си слово.

Никоя друга християнска деноминация не притежава нито богатството, нито пълнотата на Православието, просто защото не разполага с тях. Не са им дадени по Божията воля. Дадени са само на едната, свята, вселенска и апостолска Църква. На католиците им липсват първите десет века, а на останалите – много повече. Липсват им и имената на святост, липсват им техният опит и мъдростта им. Липсва им исихазмът, който те не разбират, липсват им дори и постите.

Ние пък имаме всичко това; и имайки го не трябва да го пренебрегваме и не трябва да мислим и да се държим като светски хора – служейки на чувствата и емоциите си, защото, макар и да не ни се иска да е така, много добре знаем, че именно те ни отдалечават от Бога, че именно те потискат разсъдителността ни, че те ни принизяват и ограничават до някои, вредни за божествения човек, животински инстинкти.

Св. Теофан Затворник говори някъде за жалостивите хора и как те не могат да разберат някои Божии правдини, защото това чувство им пречи! Не само заради самото чувство… Ние винаги сме дълбоко наранявани от несправедливостите в света, от злото, което ни заобикаля. То никога не е нормално, винаги плаши, винаги отвращава… Това е разбираемо, защото самото зло, дори да няма собствено лице и собствена същност, е заело мястото на онова благо или добро, на онази святост и неразривна връзка с Твореца, загубени при грехопадението. ***Продължава на стр. 2***

Злото се материализира само и единствено в тяхно отсъствие. Така че то хем е част от следгрехопадналата ни природа, хем е нещо неприсъщо на първоначалния ни свят и божествен образ и твърде чуждо на божествената ни природа. Но днес злото става близко на съвременния човек, тъй като той доброволно му се предава и го маскира до неузнаваемост. Това е хула срещу Светия Дух.

Затова в древността бяха дадени заповеди – Синайското законодателство. Ако не вършим изброените там действия, ако въздържаме и мислите си според зададените постановления, злото няма да се материализира в нас. То няма да заеме мястото на доброто, което ще пребивава вътре в нашата душевност, и като съвършена ваксина ще ни предпазва от невидимата болест, наречена грях, или зло, разболяваща бързо нашата добра божествена природа. Този забранителен морален кодекс отрича всяко чувство и всяка емоция… Опит за идолослужение, чувство на съблазън, болна емоция, помисъл (склоняване, слабост, податливост) за алчност и завист, слабост (ленивост, унило, отчаяно предаване) в уважението към родители… Недопускане на гняв, гордост, завист, ненавист и пр. други чувства, подбуждащи към кражба и дори – убийство. Въздържание от плътски влечения и всякакви чувства, подтикващи към прелюбодейство! Този забранителен нравствен кодекс е валиден и днес, защото е съставен от непреходни категории, зададени от Твореца към творението. Нещо като мерки за безопасност и „правила за експлоатация“… Ако не ги спазваш прочее без време „ще умреш“ – и духовно, и физически!

Когато Христос стоеше до жената, уловена в грях, а от другата му страна бяха нейните обвинители, с нетърпение чакащи да я убият с камъни, Той се наведе и пишеше нещо по земята. Тогава насъбралото се множество се разотиде до последния, защото в земния прах всеки съзираше изписани собствените си скрити, до този момент, грехове. Това бе своеобразен обвинителен акт, който вятърът разнесе. Макар и съвсем нетраен, той оневини блудницата, разкаяла се в предсмъртния си час, със сълзи на очите, за своя грях. Но помилването от Самия Творец не отменяше спазването на Закона! С „недей греши вече“ Господ изпращаше всеки, когото помилваше… „за да не те сполети нещо по-лошо“! Но има ли по-лошо от физическата смърт? Да. Вечната смърт в ада.

Хиляда и петстотин години порано един египтянин биеше безмилостно своя роб-израилтянин, осъден на непосилен за него, труд! Сънародникът му Моисей – жалостив, патриотично настроен младеж, уби египтянина и избяга. Защо избяга? Защото чувстваше вина и се страхуваше от наказание; така се скри и Адам, след като бе ял от забранения плод (никъде не се казва, че дървото е било ябълково). Точно както се криеше и Кайн, след като уби брат си Авел. А защо се страхуваха, след като още го нямаше Законът? Защото ги изобличаваше тяхната съвест. Значи Законът бе документално потвърждаване на естествения човешки нравствен кодекс, написан дълбоко в неговото сърце! Но по-интересното е, че този Закон най-силно „огласяше“ своите неотменни правила чрез съвестта, предимно, когато вече бе престъпен!? Всеки миг от човешката история доказва това… А някой скоро бе пресметнал, че от древни времена не е имало повече от пет поредни дни без някъде да се води война. И от войната между Кайн и Авел насам, всяка война е братоубийствена, защото ние всички сме братя: човеци Божии – с много лица и една природа. Именно Свещеното Писание ни открива Бога като троичен по лица, но с еднаква природа, а човекът – с еднаква природа и множество лица.

В нашата Православна наука ние вярваме и изповядваме, че свободата на човека, като „разумно същество“ – единствено и уникално творение на Бога, сътворено по Негов образ и подобие, му се предава при самото сътворяване, изразена в свободната творческа воля. Човекът е независим от знанието и дори от предопределението на Твореца. И навярно е така, защото човекът също е творец. Бог твори „от нищо“, а човекът „от нещо“. Божието творение има начало, но е вечно, а човешкото – с начало и край. Самият Творец е неизменяем и вечен, но грехопадналият човек, своеволно станал престъпник на благата Божия воля, се изменя, разболява и умира.

Именно за това, ние помним и записваме множество човешки истории, защото очакваме и се надяваме на нещо друго: бъдеще, станало възможно след появата на Спасителя – Синът Божии, Словото, Иисус Христос. Преди и след този преломен и неповторим момент в историята, човешките жития до голяма степен са поучителни за нас. Освен това ние помним хора, издигнали ума си до божествените висоти и умъдрени от близостта на Бога… А може би това не така?! Може би Самият Бог е слязъл и се е вселил в тях, защото е открил в душевността и нрава им любов към справедливостта и истината – ревност по естествения Нравствен закон, вложен в човека от Самия Него. Открил е в тях собственото Си добро творение, все още незаразено от злото! Нима Христос не призоваваше чистосърдечните рибари, сред които „нямаше лукавство“?! Защо се яви на Савел, ревниво пазил отеческата си вяра?! Защото „Бог е ревнител“ за истина, защото Христос дойде, за да свидетелства „за истината“, защото Бог е „Дух на истината“!

Така или иначе, човешката мъдрост на тези личности е полезна за нас. Това е опитността и практиката, на които не може да те научи всеки. Всъщност всички те бяха хора, като нас, непрестанно изкушавани от греха и често пъти падащи в ръцете на светските и плътските изкушения.

Времената се променят – в миналото много бавно, а днес – изключително бързо, заради западния свят и неговия свръхускорен прогрес.

Продължава в бр. 37

Зденка ***ТОДОРОВА***

ИСКРЕЦ – БОГОИЗБРАНОТО СЕЛО

На 23 юни 2012 г. в музикалната зала на Основното училище “Св. Иван Рилски” в с. Искрец, Художествено творческият клуб “Искри” към читалище “Възраждане”- с. Искрец отбеляза осем години богата културно-просветна и творческа дейност. В проявата взеха участие, както поизявени творци и писатели от Своге и Искрец, така и немалко дошлите за целта гости от София, Цариброд, Гара Елин Пелин, с. Игнатица, общ. Мездра. Членовете на Кръг „Слово” към НЧ “Славянска беседа - 1880”, София - Зденка Тодорова, Иво Андровски, Сокол Алексиев и софийският адвокат Георги Челебиев приветстваха домакините и участниците в проявата, пожелавайки им успех в по-нататъшната работа и със същият хъс да продължат да защитават българското слово и българската кауза. Нещо, което го правят вече осем години. От създаването през 2004г. на ХТК “Искри” до днес, са издадени пет алманаха “С перо, четка и дух”, бяха проведени десетки културни срещи и прояви, издадени много книги на членовете на клуба. От изданията на ХТК “Искри” всеки читател може да научи ценни неща за село Искрец, град Своге и неговите околности, за хората-творци от този край, за роденат а в него Силви Вартан, за Понор планина, прочутия Искрецки Санаториум и още по-прочутия Искрецки манастир. Алманахът винаги е бил отворен и за съдбата на българите живеещи извън пределите на страната. Чувствам се поласкана, че във втория брой на Алманаха „С перо, четка и дух”, аз бях една от тримата „привилегировани” българи от чужбина. Другите двама са Татяна Яруллина от град Казан – Волжска България и Димитър Боримечков – бесарабски българин от град Тараклия, Молдова. Бяхме поканени да вземем участие в списването на втората книга на Алманаха, както и да се представим с наши творби пред читателската аудитория на това ценно и с основание търсено списание.

В деня, в който отбелязвахме осем години от съществуването на ХТК „Искри” в Искрец, ние четиримата гости от Кръг „Слово” пожелахме отрано да се насладим на красивата искрецка природа, да опитаме от студената искрецка вода, да подишаме чист въздух, да разгледаме църквата „Св. Николай Чудотворец”, да се докоснем до някой оброчен кръст в селото и разбира се – да видим прочутия Искрецки манастир “Успение Богородично” и Санаториума за белодробни болести.

Искрец е уникален с това което има. А една от уникалностите на това село е и седмоъгълната кръщелна сграда в двора на манастира – единствената по рода си архитектурна постройка на Балканите.

Там е арката на входа на манастира с двата старобългарски барса отстрани и кръщелната сграда, за да ни напомнят и двете за едно далечно време, когато българи са строили, оставяйки трайна следа за величието на българския дух, и когато други едни българи са разрушавали, оставяйки също така следа за упадъка на българския дух. В манастирския двор е останала да напомня на посетителите за нашата древност и красивата манастирска чешма с вдяланите спираловидни украси около чучурите. (…)

Образите от фриза на светците в Искрецкия манастир са необичайни, защото, както признава Дора Каменова „нито един храм от 17в. не предлага близка аналогия с ъгловатите им, ясни очертания”. В един от ъглите на църквата стои малък счупен оброчен кръст. От любезния отец Лъчезар, който ни посрещна на входа на манастирската църква, научаваме, че имало много такива каменни кръстове в двора на манастира, за предназначението и смисъла на които си говорихме надълго и нашироко. Пак правим връзка с древните ни предци, оставили следа за себе си на това уникално място. В Алманаха „С перо, четка и дух” (2005) пише, че „през 1110 г. към Искрецкия манастир била построена църква с още четири църкви, разположени на кръст в нейните околности, които по-късно били разрушени”. Ако това историческо богатство си беше останало непокътнато, кой знае каква ценна за историята находка щеше да бъде открита в село Искрец. Село, избрано да бъде Богоизбрано!

Искрецкият манастир е уникален защото в непосредствена близост се намира и прочутият, в миналото, Санаториум – място, в което през годините помощ са потърсили и получават хиляди българи. Санаториумът е построен с Указ на Цар Фердинанд по повод 20-годишнината от възкачването му на трона. Тогава той дарява 100 000 лева за построяването на Лечебница за гръдоболни поради големите опустошения на ширещата се туберкулоза в страната. В дворното място на някогашния Санаториум, подарено (…) от Българската Православна Църква, през 1912г. е била засадена секвоя. През 1973г., върху това уникално дърво пада мълния, която разцепва върхната част на ствола. Човек, веднъж докоснал секвоята, няма как пак да не пожелае да я види. Тя е нещо като магия, нещо уникално по размер и красота.

На територията на с. Искрец, което до 1900 г. е било околийски център, има регистрирани 13 паметници на културата. Един от тях е и сградата на някогашната околийска администрация, в която днес се намира Основното училище “Св. Иван Рил-ски”. (…) †

(Спомен от 2013 г. Публикувано със съкращения. Бел. ред.)

А ПО НАШЕ ВРЕМЕ…

От стр. 3

Повече от седмица всичко вреше и кипеше на малката гара. Жените единодушно осъждаха безсрамницата. Една част от мъжете се радваха на хубавицата, а друга на сеира. Децата пък се чудеха какво толкова се случваше, та гарата беше готова да се взриви от скандали. За тях бате Никола беше голям мъж, беше герой защото даваше необходимата помощ, компетентно и навреме. При поредните викове за помощ се оказа, че не е единствен. На островчето дотича едър непознат мъж, който грубо вдигна жената, сложи я на рамото си като багаж и я пренесе на брега. Пусна я рязко и тя тръгна бързо пред него. За пръв път децата я съжалиха. Божичко колко ли много я болеше!? Този грубиян дори не ѝ направи масаж като бате Никола! После някой каза, че това бил съпругът ѝ, който уведомен за създалата се ситуация, се беше намесил навреме.

В парка бавно и безшумно настъпваше тъмнината. Стана от пейката да си върви. Дамите от другия ѝ край продължаваха да обсъждат съвременния морал, макар че всяка една от тях можеше да бъде жената от островчето. Залезът не ги интересуваше. Какво толкова. Ще го има и след хиляда години, че и повече. Вероятно и тогава не всеки ще има очи да го види и сърце – да му се радва. Ще има и такива като тях, които ще казват: „А по наше време…”, тоест времето на тяхната младост. Ще го идеализират и ще си вярват. А залезът? Залез като залез, но… Хора! Вижте колко е красив! †

Ал. ***ВУТИМСКИ***

ЗА СЕЛЯНИНА

Ти растеш под мирис на дървета,
на узряло жито и земя.
Тъмни и широки са ръцете ти.
Ти си здрв, и строен, и голям.

Къщата ти свети от резби,
от старинни свирки и трапези.
Робството вековно забрави!
Засвири пред слънцето изгряващо.

Равнините твои са бездънни.
И житата греят. Остави
да ръмжат вършачките задъхано,
старите волове забрави!

И в неделя рано на площада
събери невести и деца.
Да се люшнат кръшните хора.
И да бъде хубаво и радостно.

ПРОЛЕТЕН ШУМ

Чуйте водосточните тръби.
Чуйте шепот радостен от капки.
Тази нощ, когато вятър нямаше
сливата във двора разцъфтя.

Ти разтвори стария прозорец
и забърза, оживен, часовникът.
Златен облак дремеше над
къщите.
От небето слизаше разсъмване.

Този ден ще бъде много радостен.
Стаята ти цялата ще свети.
Ще вали и с малките момичета
ще стоиш на сушина под стряхата.

Слънцето ще слезе на земята
и ще се измокри под капчуците.
Шепота на капките послушайте,
чуйте водосточните тръби. †

Лозан ***ТАКЕВ***

ЧОВЕЩИНА

Не всичко е в парите, знам,
приятели…
Парите много често са вина.
Защо човек е в нашите обятия
без обич и без грам човещина?

Човек безумно пръска милиарди.
Без грош човек живее в нищета.
Един върви с дузина бодигарди,
а друг угасва сам и в самота…

Не всичко е богатство материално,
но всичко има своята цена.
Човекът е добър, но персонално
минава в пътя си и без човещина…

Човещината е в оставка постоянно,
дори и в Двадесет и първия ни век.
А днес по статистическите данни
как да остане между хората
Човек!?
И в черни книги страници сам
пише
Човекът бял под цветната дъга.
Човещината отстрани сама
въздиша,
щом с нея сме на Ви и досега.

Човекът се гордее със заслуги.
Човещината е, уви, и в самота.
И истината за Човека пак е друга
две хиляди години след Христа…†

Снежана ***КОСТАДИНОВА***

А ПО НАШЕ ВРЕМЕ…

Разказ

Всяка привечер ходеше в парка. Сядаше на определена пейка и мълчаливо се радваше на слънцето, което дискретно погалваше върховете на дърветата, за да остави малко топлина, която да ги сгрява в настъпващата нощ. Преди да се скрие зад хоризонта, задължително се спираше за секунди, за да пожелае лека нощ на земята. Нежност, красота и вечност! Това за нея беше залезът…

– Господи, каква младеж! – стресна я рязък женски глас. На пейката в другия ѝ край бяха седнали две възрастни жени.

– Погледни деколтето на това момиче! Направо намиращото се в него ще изскочи всеки момент. А полата и …

– Махни това! – прекъсна я другата жена. – Виж какво правят зад дървото! Целуват се и не ги интересува, че наоколо е пълно с народ. А по наше време…

Ако залезът можеше да говори вероятно щеше да им каже: „Каква избирателна памет имате, момичета! Помните това, което ви изнася. По-точно само това разказвате”. Той не можеше да говори, а тя не искаше да слиза на нивото им, макар че нейната младост беше горе-долу по същото време. А и детството преди това.

Живееше на железопътна гара в малка жилищна кооперация. Всички железничари бяха много възрастни в нейните очи. Най – стар беше баща ѝ, с цели тридесет години по-голям от нея-осемгодишната. И тогава на гарата назначиха бате Никола – млад ръководител движение. Имаше малко момиченце, току-що проходило. Съпругата му се казваше Лена. За пръв път виждаше млад човек с очила и това силно я впечатли. Горката! Сигурно много я боляха очите и затова ги носеше. Когато ѝ каза, тя се засмя; „Така съм по-красива!” Наистина! Толкова хубава жена не беше виждала! Толкова нежна и внимателна! А очите ѝ! Тъмнокафяви и огромни, те галеха зад очилата с тънки рамки. И тогава си обеща, че когато порасне ще си купи очила. Нямаше да е красива като каква Лена, защото нейните очи бяха различни по цвят, но все пак, все е нещо в тази посока. Според жените от малката гара, красавецът беше главата на семейството. И какво толкова му харесваха! Вярно беше висок и строен, но сините му очи можеха ли да се сравняват с тези на каква Лена! Пък и не носеше очила! Всеобщото женско възхищение, обаче беше факт. Иначе за какво бяха тези изблици, когато го видеха. Ах, ох, леле! Глупости някакви. С децата бате Никола не контактуваше. Ако нещо го питаха, отговаряше с половин уста. Темерут! Не можеше, обаче да си изкриви душата, че му се възхищаваше как изкачва стръмните стълби от жилището към гаровия перон с няколко скока. Никой от другите железничари не го можеше. Дори баща ѝ.

През лятото център на детските им забавления беше реката, която течеше наблизо. Точно срещу гарата беше най-широка, спокойна и достатъчно плитка. В средата ѝ имаше малко островче. Там беше техния плаж, на който възрастните не ходеха. Безопасен, контролируем и практичен. Всяка майчина заповед можеше да бъде дадена от прозореца на жилището и веднага изпълнена от детето, което се пече или се къпе. Дори от перона на гарата бащите ги наблюдаваха и пазеха. Този остров беше дар Божи за всички. Затова и двете страни спазваха правилата, които сами си бяха измислили.

Един ден обаче, точно в средата на любимото място се настани, без да ги попита поне от учтивост, непозната млада жена. Някой каза, че била гостенка в една къща на близкия баир. Не я харесаха. Поведението ѝ беше много различно от това на техните майки. Вярно, беше много красива, но безцеремонна и изключителна безсрамна. Тяхното присъствие не ѝ пречеше да сваля горната част на оскъдния си бански, за да се пече. Отначало това много ги притесняваше, но след няколко дни престанаха да ѝ обръщат внимание. До момента, в който всичко се промени. Къпеха се в реката, когато чуха виковете на непознатата за помощ. Изскочиха от водата и я наобиколиха. Беше се схванал крака ѝ и не можеше да се върне на брега. Юрнаха се към гарата за помощ. Бате Никола, който не беше дежурен пренесе внимателно жената през реката, сложи я на брега и започна да разтрива крака ѝ. След малко пострадалата можеше вече да стъпва и закуцука към къщата на близките си. След няколко дни историята се повтори. И след това отново…и от ново.

– Върти опашка! Това го е замислила още, когато е слязла от влака и погледнала към апаратната. Щом я видях сред децата на островчето, си казах: „Тази не е случайно там.” – ядосваше се майка ѝ, а тирадата ѝ беше насочена към баща ѝ, сякаш той, горкият, беше виновен за всичко това.

– Щом иска да се пече, да дойде с нас. Ама нашият женски плаж е далеч от гарата! И как ѝ се схваща крака само, когато Никола не е на смяна! Вчера двама други мъже отишли да ѝ помогнат. Изгонила ги. Доверявала се само на Никола. Не я интересува, тази проклетница, че човекът е семеен. Ама и той! Жена му се притеснява да излезе от квартирата, не смее да изведе детето си на разходка от тези щуротии. Стига си се подсмивал! И на какво толкова се радваш!? Изглежда само ти не си се опитвал да ѝ помагаш! Знаеш си, че няма да те огрее. – не преставаше майка ѝ със своята атака към баща ѝ, който едва се сдържаше да не се разсмее и още повече да вдигне кръвното на жена си.

Продължава на стр. 6

Ивелина ***ЦВЕТКОВА***

НА ГРАНИЦАТА МЕЖДУ ДОБРОТО И ЗЛОТО…

Интервю със свещ. Л. Лазаров
От брой 35

„Безкраен цикъл от идеи и действия, безкрайни изобретения, безкрайни експерименти – те носят знания за движението, но не за покоя, знание за говореното, но не за тишината, знание за словата и невежество за Божието Слово.

Нашето знание ни води все по-близо до нашето невежество, нашето невежество ни води все по-близо до смъртта, но това е близост до смъртта, а не близост до Бога.

Къде е животът, който изгубихме в живеенето?
Къде е мъдростта, която изгубихме в знанието?

Къде е знанието, което изгубихме в информацията?

Небесните цикли през тези двадесет века ни водят все по-далеч от Бога и по-близо до смъртта”.

Как бихте тълкували думите на Св. Григорий Богослов: „Съвършеното слово лекува злите, а несъвършеното погубва и добрите“?

Св. Григорий Богослов е един велик светец на Православието. Той е голям мислител и елитен философ на всички времена. Тук отново става въпрос за истината и лъжата в един по-широк смисъл.

Освен това в тези думи се съдържа едно много деликатно богословие. В преносното значение на израза „Съвършеното Слово“ вярващият човек ще прозре Второто лице на Светата Троица – Животворящото Слово, чрез което „стана всичко“. Чрез което се създаде светът, човекът, ангелският свят и всичко, което ни заобикаля. И нашето слово, макар човешко и несъвършено, притежава божествени сили и действие. Когато е добро (съвършено), то може да просвети дори и коравосърдечния, и злия. От друга страна, заради злото, което разболява света и човека, нечие слово може да бъде зло, кощунствено, пошло, цинично. Поради слабата и податлива на греха човешка природа, това слово може да погуби частично или изцяло и един привидно принципен и добър човек. Затова днес, както бе казал един мъдрец, е важно не какво си чел, а какво не си чел.

Щастливи сме, че се открихме чрез поезията и доброто писмо. Когато участвахте в Международния поетичен конкурс „Защо пиша това писмо“ на „Многоточие“, не съм Ви споделяла, че приехме Вашето стихотворение „Светло Рождество“ за благословия към всички ни, към конкурса, Коледа. Проектът ни се прие много сърдечно, с радост. Знам, че в днешните времена имаме все по-голяма нужда от хора, които да ни пожелават от сърце нещо хубаво, с добри думи.

Благословете ни и днес, както и Вашите читатели, и всички, които в момента имат нужда да чуят думите Ви. Желаем и на Вас здраве, щастие, успехи! Амин.

Благодаря Ви от сърце!
Наистина, ако не беше Вашият конкурс нямаше въобще да се познаваме, което щеше да ме лиши от толкова истинска радост.

Моментът, когато пред очите ми се появи обявата за Вашия конкурс, беше особен и за мен. Бях заобиколен от тревожност и болни хора. Дори абстрахирайки се от медийната активност във връзка със ситуацията, всичко стигаше до мен достатъчно силно и обезпокоително. През всичкото това време аз нито за минута не съм губил ни най-малко надежда в благия Божий промисъл и Неговата велика милост към света. Вашата идея ми допадна, защото и тя по своеобразен начин търсеше да възвърне надеждата в едно трудно време… А сборникът „Защо пиша това писмо?“ – пълен с послания за надежда, ме подсети за много забравени неща: за Валери Петров, и за това, че „добрите писма са на път“. Там имаше и писмо до Бога… Тази идея неслучайно бе хрумнала на няколко различни човека. Веднага разпознах невидимата ръка на Св. Нектарий Егински,

който като дете, в много трудна ситуация, пише писмо до Бога и на път за пощенската кутия го среща един човек. Виждайки колко дрипаво е облечен и че е със скъсани обувки, му предлага той да занесе писмото до пощата, без въобще да погледне, че адресатът е „Господ Бог“! Ако на някого му се струва невероятно, защо никога досега не бях срещал подобни стихотворения – адресирани „До Бога“ и „До Рая“? А, повярвайте ми, аз постоянно чета християнска поезия, и то не отскоро.

И моето стихотворение, написано тогава, беше искрената ми молитва, изказана от сърце, която, поради прибързаност, не записах никъде другаде освен на листа. Последното установих, чак след като бях запечатил писмото и пътувах към пощата.
И днес отново се моля:

Лъчите, Господи, на Твоята звезда
разлей докрай, из цялата вселена!
И възкреси природата всетленна
на Твойте предани чеда!

За много и благословени години!

Няма нищо невъзможно за вярващия!

Пожелавам на всички силна и непоклатима вяра във Всеподателя Бога, комуто да бъде слава и чест сега и във вечни времена. Амин. †

Ивелина Цветкова и Даниел Мерязчийски – екипът на Издателска къща „МНОГОТОЧИЕ“

През 2022 г. излезе от печат сборникът с наградени и избрани стихотворения от Първия международен поетичен конкурс „Защо пиша това писмо?“, организиран от ИК „МНОГОТОЧИЕ“. Повече за издателството можете да прочетете на неговия сайт https://izdatelstvomnogotochie.blogspot.com/

(Бел. ред.)